

4. Innehavaren av varumärket gjorde därefter en ansökan om återställande av försutten tid enligt artikel 78.2. Denna ansökan gjordes mindre än två månader efter det att innehavaren mottog underrättelserna men mer än två månader efter det att företrädaren mottagit dem,
5. Enligt artikel 78.2 ska ansökan ges in skriftligen inom två månader från det förfallet upphörde. Frågan i målet om överklagande är hur det datum då förfallet upphörde ska fastställas.
6. Innehavaren gör gällande att detta datum är det datum då denne mottog underrättelsen. Innehavaren hade, via en tredje part, påtagit sig ansvaret för betalningen av avgifterna för förnyelse. Felet upptäcktes när underrättelsen mottogs och det var först då som innehavaren hade möjlighet att åtgärda förfallet.
7. Förstainstansrätten godtog emellertid harmoniseringsbyråns påstående att detta datum var det datum då företrädaren, till vilken harmoniseringsbyrån sändt underrättelsen, mottog densamma. Harmoniseringsbyrån åberopade regel 77 enligt vilken "varje meddelande eller annan upplysning från harmoniseringsbyrån till den vederbörligen bemyndigade företrädaren ha samma verkan som om det hade adresserats till den företrädda personen".
8. Innehavaren gör gällande att:
- i) Syftet med presumtionsreglerna i regel 77 är att visa att harmoniseringsbyrån har fullgjort sin skyldighet att underrätta en part när den sänder en underrättelse till dennes företrädare avseende en fråga som omfattas av företrädarens behörighet. Harmoniseringsbyrån har ingen skyldighet att vidta ytterligare åtgärder. I förevarande fall saknar emellertid detta påstående betydelse.
 - ii) Förfallet upphör vad gäller betalning av avgifter för förnyelse när innehavaren av varumärket och/eller den som särskilt utsetts att vara ansvarig för betalningen faktiskt får kännedom om den oavsiktliga underlåtenheten att betala. All annan tolkning skulle medföra att den aktuella bestämmelsen skulle bli oanvändbar, en professionell företrädare skulle alltid känna till och förväntas känna till relevanta tidsfrister varför det under alla omständigheter skulle sakna betydelse huruvida harmoniseringsbyrån sände denne en underrättelse.
 - iii) Betalning av avgifterna för förnyelse är en enkel ekonomisk transaktion som inte kräver att innehavaren företräds av ett rättsligt ombud. En part kan således själv ombesörja betalningen eller delegera denna till någon annan. När företrädaren, som företrädde innehavaren vid harmoniseringsbyrån, inte är ansvarig för att betala avgifterna för förnyelse saknar underrättelse till denne betydelse. Underrättelsen har inte skett till parten och
- det ska inte anses att så skett. Företrädaren har ingen rättslig skyldighet att vidta några åtgärder med anledning av en sådan underrättelse (även om denne som ett uttryck för yrkesmässig hövlighet kan översända den till sin uppdragsgivare).
- iv) Under förevarande omständigheter är en företrädare för andra syften inte att anse som vederbörligen bemyndigad företrädare vad avser betalning av avgifter för förnyelse. En underrättelse till denne uppfyller således inte kraven i regel 77 och medför inte att presumtionsregeln träder ikraft.
 - v) Sammanfattningsvis är den person som avses den som har ansvaret för den aktuella åtgärden. Det är endast när denne får kännedom om förfallet som den relevanta ansökningsfristen kan börja löpa.
 - vi) Även om bestämmelserna i den Europeiska patentkonventionen inte är tvingande enligt gemenskapsrätten så måste de i hög grad beaktas. I den mån det finns praxis från det Europeiska patentverket avseende samma ordalydelse är det ytterst önskvärt att det görs samma tolkning. Om så inte sker måste den ena eller den andra tolkningen vara felaktig. Klagandebolaget gör gällande att de parallella besluten från Europeiska patentverket är riktiga och korrekt motiverade.

(¹) Rådets förordning (EG) nr 40/94 av den 20 december 1993 om gemenskapsvarumärken (EGT L 11, s. 1; svensk specialutgåva, område 17, volym 2 s. 3)

Överklagande ingett den 26 november 2009 av AceaElectrabel Produzione SpA av den dom som förstainstansrätten meddelade den 8 september 2009 i mål T-303/05, AceaElectrabel Produzione SpA mot Europeiska gemenskapernas kommission

(Mål C-480/09 P)

(2010/C 24/70)

Rättegångsspråk: italienska

Parter

Klagande: AceaElectrabel Produzione SpA (ombud: L. Radicati de Brozolo, M. Merola, T. Ubaldi och E. Marasà, avocats)

Övrig part i målet: Electrabel, Europeiska gemenskapernas kommission

Klagandens yrkanden

Klaganden yrkar att domstolen ska

- upphäva den överklagade domen,
- bifalla de yrkanden som gjorts i första instans eller, i andra hand, återförvisa målet till förstainstansrätten med stöd av artikel 61 i domstolens stadga,

Grunder och huvudargument

1. Förvanskning av rättsmedel, felaktig rättstillämpning samt en irrationell och motsägelsefull motivering av hur stödmottagaren fastställts och av bedömningen av kommissionens utrymme för skönsmässig bedömning vid definitionen av denna stödmottagare.

Med den första grunden protesterar klaganden, AceaElectrabel Produzione SpA (nedan kallat AEP eller klaganden), mot de allvarliga fel som domen är behäftad med. Förstainstansrätten har nämligen underkänt den grund som avser att stödmottagaren identifierades på ett felaktigt sätt, vilket var det subjektiva villkor som skulle vara uppfyllt för att tillämpa den princip som följer av rättspraxis i målet Deggendorf (enligt denna rättspraxis kan utbetalning av nytt stöd som i sig förklarats förenligt [med den gemensamma marknaden], under vissa omständigheter, skjutas upp till dess ett tidigare rättsstridigt stöd som beviljats samma företag återbetalats). Klaganden bestrider för det första att grunden förklarades inte kunna tas upp till prövning på grund av att den avsåg åsidosättande av artikel 88 EG och av förordning (EG) nr 659/1999.⁽¹⁾ AEP anser att förstainstansrätten har missuppfattat denna del av grunden, varigenom klaganden endast avsåg härleda det fel som begicks vid fastställandet av stödmottagaren till ett av de typiska felen i administrativa rättsakter. Genom att påstå att frågan om åsidosättande av reglerna för återkrav av stöd är helt främmande i målet har förstainstansrätten visat att den missuppfattat de argument som denna grund baserades på. Vidare bestrider klaganden domen i den del rätten underlåter att kritisera beslutet trots det allvarliga fel som det utgör att identifiera AEO (som är mottagare av det nya stödet) med ACEA-koncernen (som emottagit det icke-återbetalda stödet) och som grundas på en felaktig, ologisk och motsägelsefull tillämpning av begreppet ekonomisk enhet inom en företagskoncern, som utvecklats i gemenskapens rättspraxis. Klaganden bestrider att detta begrepp kan tillämpas vid en *joint-venture* som kontrolleras av två olika koncerner gemensamt (vilket är fallet med AEP). I fast rättspraxis beträffande ekonomiska enheter inom företag hänvisas nämligen endast till fall där flera företag kontrolleras av endast en enhet. Felet är desto allvarligare, eftersom förstainstansrätten fann det irrelevant att AEPs kapital var konsoliderat till 70 procent i en annan ekonomisk koncern som saknar samband med mottagaren av det icke-återbetalda stödet. Förstainstansrätten har likaså gjort sig skyldig till ett fel vid tillämpningen av begreppet företag som är självständigt i funktionellt hänseende då den slog fast att klaganden inte kan anses som självständigt i

funktionellt hänseende, eftersom det står under gemensam kontroll av två företag.

2. Förvanskning av rättsmedel, felaktig rättstillämpning samt en motivering som är motstridig och otillräcklig såvitt avser de argument som klaganden framfört beträffande omfattningen av rättspraxis i målet Deggendorf vid bedömningen i förevarande mål.

Genom den andra grunden anför klaganden att [den överklagade] domen är felaktig vad gäller tillämpningen av rättspraxis i målet Deggendorf. I [den överklagade] domen fastställer förstainstansrätten nämligen kommissionens bedömning även såvitt avser frågan huruvida det objektiva villkor är uppfyllt som krävs för att tillämpa rättspraxis i målet Deggendorf. Klaganden bestrider särskilt förstainstansrättens resonemang då den fastställde att kommissionen inte var skyldig att anföra precis och väl underbyggd bevisning för att visa att kumulering av det första och det andra stödet medförde konsekvenser som var skadliga för handeln inom gemenskapen och att det nya stödet därmed blev oförenligt med den gemensamma marknaden. Bevisbördan för bedömningen av om ett anmält stöd är oförenligt kan inte omkastas efter eget skön, i synnerhet då kommissionen inte använt de instrument som den har tillgång till enligt arbetsordningen. Förstainstansrätten har inte prövat dessa argument utan har, utan kritiskt tänkande, fastställt kommissionens beslut. Förstainstansrätten har slutligen inte prövat den av klaganden anförda grunden varigenom det gjordes gällande att Deggendorfdoktrinen inte syftar till att införa en sanktionsåtgärd mot företag som inte återbetalat ett tidigare stöd, utan endast att undvika att kumulering av flera stöd hos ett och samma företag inverkar menligt på handeln mellan medlemsstaterna och därmed gör det nya stödet oförenligt med den gemensamma marknaden så länge det tidigare stödet inte återbetalats.

⁽¹⁾ Rådets förordning (EG) nr 659/1999 av den 22 mars 1999 om tillämpningsföreskrifter för artikel 93 i EG-fördraget (EGT L 83, s. 1).

Talan väckt den 27 november 2009 — Europeiska kommissionen mot Republiken Tjeckien

(Mål C-481/09)

(2010/C 24/71)

Rättegångsspråk: tjeckiska

Parter

Sökande: Europeiska kommissionen (ombud: S. Pardo Quintillán och M. Thomannová-Körnerová)

Svarande: Republiken Tjeckien